
TALİP KURŞUN
GİZLİ
Renkler
ADASI
ÇİZER: MERVE BOYDAK CEYLAN
ilk genç
timaş

Ağaçtan Gelen Ses

Balık tutmayı çok severim. Her balık macerası kendi içinde sürprizler ve gizemlerle doludur. Balık tutsanız da tutamasanız da bu yolculuklar hep keyiflidir. Ancak geçen yaz yaşadığım bir olay, bugüne dek başıma gelen hiçbir balık serüvenine benzemiyordu. Size bu tuhaf ve biraz da inanılmaz hikâyeyi anlatmak istiyorum.

Bir grup aile Akdeniz Bölgesi'ne tatile gitmeye karar verdik. Uzun ve heyecanlı bir gece yolculuğunun ardından sabah şirin mi şirin otelimize ulaştık. Hava öyle sıcaktı ki herkes bir an önce denize girip serinlemek istiyordu. Özellikle ço-

cuklar... Kahvaltı bile yapmadan kendilerini denize atacak kadar sabırsızdılar. Ama anneler varken öyle apar topar dışarı çıkmak ne mümkün!

Herkes karnını doyurduktan sonra sahile koştu. Ben hariç. Benim aklım balıklardaydı. İstanbul'dayken balığa çıktığımda genellikle elim boş dönerdim. Çünkü aşırı avcılık ve kirlilikten dolayı Marmara Denizi eski bereketini kaybetmişti. Ama Akdeniz… Hem temiz hem de sakindi. Üstelik burada, yazılı orkinos, akya, baraküda gibi efsane balıklar yakalama ihtimalim vardı.

Yolda bunları kızıma da anlatmıştım. O da sevinçle, "O zaman bu tatilde babamın yakaladığı balıklardan yiyoruz, oley!" diye bağırmıştı. Onun mutluluğu bir baba olarak en öncelikli görevimdi. Elbette o balıkları tutacaktım. Ne de olsa burası Akdeniz'di.

Bütün gece araba kullandığım için yorgundum, odada biraz kestirdikten sonra oltalarımı alıp otelden çıktım. Sıcaklık kavurucuydu ama yine de dışarısı kalabalıktı. Sahil boyunca bakınarak şöyle sessiz sakin bir yer aradım. Tabii ağustosun ortasında öyle bir yer bulmak kolay değildi. Her yer tıklım tıklım tatilci doluydu.

Arayan bulur demişler ya ben de sıcağın altında epeyce yürüdükten sonra ağaçların deniz

kenarı boyunca uzandığı kayalık bir yer buldum. Tam hayalimdeki gibiydi. O ağaçların altında akşama kadar oturabilirdim. Hatta şansım yaver giderse balık bile tutabilirdim. Burası Akdeniz'di canım, tabii ki tutabilirdim. Umutluydum!

Harika bir plandı. İçinde balık tutma ihtimali olan her plan benim için harikadır zaten. Özellikle de burası gibi sessiz, sakin ve temiz bir yerdeysem. Huzurluydum. Sadece deniz, olta ve umut! Geri kalan her şey çok uzaktaydı. Düşüncelerimle baş başaydım ki birden bir ses duydum.

"Boşuna uğraşma, buralarda balık falan tutamazsın!"

Tuhaf bir sesti bu. Nasıl anlatsam? Yetişkin biri sanki çocuk taklidi yaparak konuşuyordu. Birisi bana şaka mı yapıyordu? Ancak etrafta kimse yoktu. Herhâlde can sıkıntısından hayal görmeye başladım, diye düşünürken aynı sesi yine duydum.

"Yok, balık falan çıkmaz buradan. Boşuna bekleme!"

Ayağa kalkıp sağa sola baktım. Kimse yoktu. Allah Allah, acaba olmayan sesler mi duymaya başladım? Ancak sesi üçüncü kez tekrar duydum.

"Yukarı bak yukarı!"

Kafamı kaldırıp ağaca baktım. Yeşil yapraklar ve dallardan başka hiçbir şey yoktu. Başıma güneş mi geçti yoksa?

"Daha dikkatli bak!" dedi ses.

Kızgınlıkla, "Bakıyorum ya!" dedim.

"Bakmakla görmek aynı şey değildir!" diye karşılık verdi.

"Biliyoruz biliyoruz!" dedim. Hem görünmüyor hem de bilmiş bilmiş konuşuyor! Bu kadarını da kabul edemezdim. "Madem felsefe yapıyoruz, ben de diyorum ki konuşmak var olmak demek değildir!"

"Öfke seni kör eder, sakin olursan bazı şeyleri görebilirsin!" dedi.

Şaka gibi… Gerçekten delirmek üzereydim. Neredeyse ağacın benimle konuştuğunu düşünmeye başlayacaktım. Herhâlde içimdeki sesi biraz abarttım. İyisi mi o sesi boş verip oltama bakayım. Ne de olsa buraya balık tutmaya gelmiştim. Ancak o geveze ses susmuyordu.

"Sana denizde balık yok, dedim duymadın mı? Hem denizde balık olsa bile sende balıkçı tipi yok. Burada akşama kadar da beklesen hiçbir şey tutamazsın."

Yok artık! Bu iç ses olamazdı. Çünkü ben kendime böyle şeyler söylemem. Benim iç sesim olsa olsa "Sen harika bir balıkçısın ve buradaki en büyük balığı sen tutarsın." derdi.

"Sen, beni tanımıyorsun!" dedim. "Bir yerde balık varsa ben onu mutlaka yakalarım! Ayrıca burada balık var, biliyorum!" dedim.

"Boş ver balığı. Sana bir hikâye anlatayım." dedi ses.

"Ben hikâye dinlemeyi de anlatmayı da sevmem." dedim. "Üstelik balık tutarken görünmeyen birinin gevezeliklerini hiç çekemem. Ben sadece gerçekte olan şeyleri merak ederim. Şu anda da merak ettiğim tek şey denizdeki balıklar!"

"DENİZDEKİ BALIKLAR!" diye tekrarladım denize doğru haykırarak.

"Ama bu çok ilginç ve dokunaklı bir hikâye. Eminim, çok seveceksin!"

Konuşan içimdeki ses olmadığına göre kimdi bu?

"Kimsin sen? Yoksa bir ağaçla mı konuşuyorum?" dedim.

"Ben bir ağaç değilim ama istersem ağaç gibi görünebilirim! Bil bakalım ben kimim?"

"Bilmece gibi konuşuyorsun? Bilmecelerden de hoşlanmam!" dedim. Ancak ısrar etti.

"Kiminle konuştuğunu öğrenmek istiyorsan bu bilmeceyi yanıtlamak zorundasın."

Bu ukala varlık sinirimi bozmaya başlamıştı. Ancak kendi kendime dedim ki: Sen bir balıkçısın, sakin ol ve şu bilmecenin cevabını bul.

Ağaç olmamak ama isterse ağaç gibi görünmek. Ne demekti bu? Düşündüm, düşündüm.

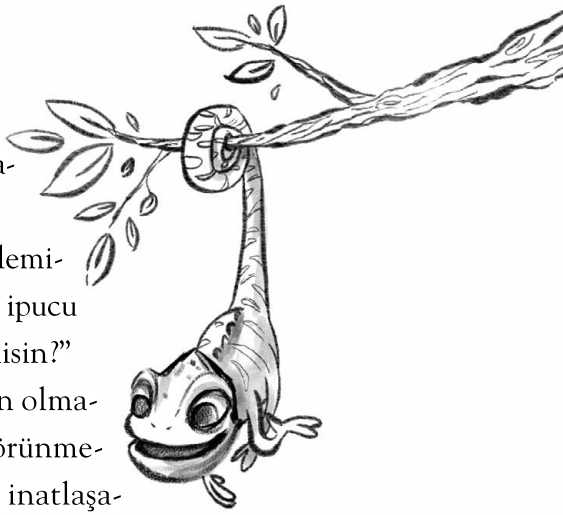

Bir cevap bulamadım.

"Galiba bilemiyorsun. Sana bir ipucu vermemi ister misin?"

"Tabii, neden olmasın." dedim. Görünmeyen bir varlıkla inatlaşacak değildim ne de olsa. Yeter ki bir an önce beni rahat bıraksın.

"Kaya değilim ama istersem kaya gibi de görünebilirim." dedi.

Hayda... Nasıl acayip bir şeye çattık yahu! Ben buraya sadece balık tutmaya geldim, şimdi düşündüğüm şeylere bak! Bukalemun gibi şekilden şekilde girdiğini söyleyen bir yaratık tarafından...

"Haaa! Bukalemunsun sen." dedim.

"Hele şükür!" dedi ve birden renk değiştirdi. Dalların arasında artık onu görebiliyordum.

"İyi ama ülkemizde bukalemun var mıydı? Ben, seni tropikal bölgelerde yaşıyor zannediyordum." dedim.

"Şu arkadaki ağaçlarda Akdeniz bukalemunu denen türden bir iki aile var ama insanlardan uzak duruyorlar. Bense onlardan değilim."

“Sen kimlerdensin bukalemun kardeş?” diye sordum.

“Bunu öğrenmek için sana anlatacağım hikâyeyi dinlemen lazım.”

“Of, yine mi hikâye! Şimdiden kafam şişti. İstemez kalsın! Balık tutayım bana yeter. Bu sıcağın altında buralara kadar hikâye dinlemek için gelmedim. Ayrıca bukalemun mukalemun merak etmiyorum ben. Ben sadece balık tutup tutamayacağımı merak ediyorum.”

Akdeniz sıcağında saatlerce yürüyerek tenha bir yer bulmuştum. Orada da beni ülkemizde çok nadir görülen bir bukalemun bulmuştu. Hem de konuşuyordu. Konuşmakla kalmıyor, bilmece soruyordu. Bilmece sormakla da kalmıyor, bana bir hikâye anlatacağını söylüyordu. Bundan daha tuhaf bir gün geçiremezdim herhâlde.

“Sana balık tutamayacağını söyledim.” dedi bukalemun ve ağaç dallarından yavaş yavaş aşağı indi. İnerken de konuşmasına devam ediyordu. “İyi ve güvenilir birine benziyorsun. Biz bukalemunların sezgisi çok güçlüdür. O yüzden yanına geleceğim.”

“Gel bakalım, kimsin nesin görelim.”

Geldi ve yanımdaki küçük bir çalılığın dallarında durdu. Belgesellerde, kitaplarda falan gör-

müştüm ama gerçek bir bukalemunla ilk kez yüz yüze geliyordum. Gerçi konuşan, bilmece soran ve hikâye anlatan bir bukalemun için 'gerçek' sıfatı kullanılabilir mi, onu da bilmiyorum. Değişik bir yaratıktı orası kesin. İri bir kertenkeleye benziyordu ama hareketleri çok ağırdı. Bu da ona kendine güvenen bilgece bir hava katıyordu.

"Vallahi, ben anlatacağım, sen ister dinle ister dinleme!" dedi. "Çünkü ben dinleyen olsun ya da olmasın her gün bir hikâye anlatırım. Tabii, dinleyen olursa daha çok hoşuma gider ama olmazsa da sorun değil. Her gün yaptığım gibi denize anlatırım. Deniz çok iyi bir dinleyicidir, hiç sözümü kesmez."

"Off! Tamam tamam! Anlaşıldı bu ağaç altındaki gölgeliği seninle paylaşacağız. Ne istiyorsan anlat ama çok uzatma, benim balık tutmam lazım. Kızım benden balık bekliyor."

"Anlatacağım ama sen de sözümü kesme sakın. Denizin beni dinlediği gibi dinlersen belki deniz de sana bir balık verir."

"Tamam tamam. Hikâye dinlemeye çok meraklı değilim zaten. Sen yine denize anlattığını farz et. Belki arada bir sana kulak veririm." dedim.

Böylece, Akdeniz sıcağında, tenha bir sahilde, konuşan bir bukalemundan hikâye dinleme-

ye başlamıştım. Balık tutmak için geldiğim bu yer, hayatımın en ilginç anılarından birine sahne olmuştu.